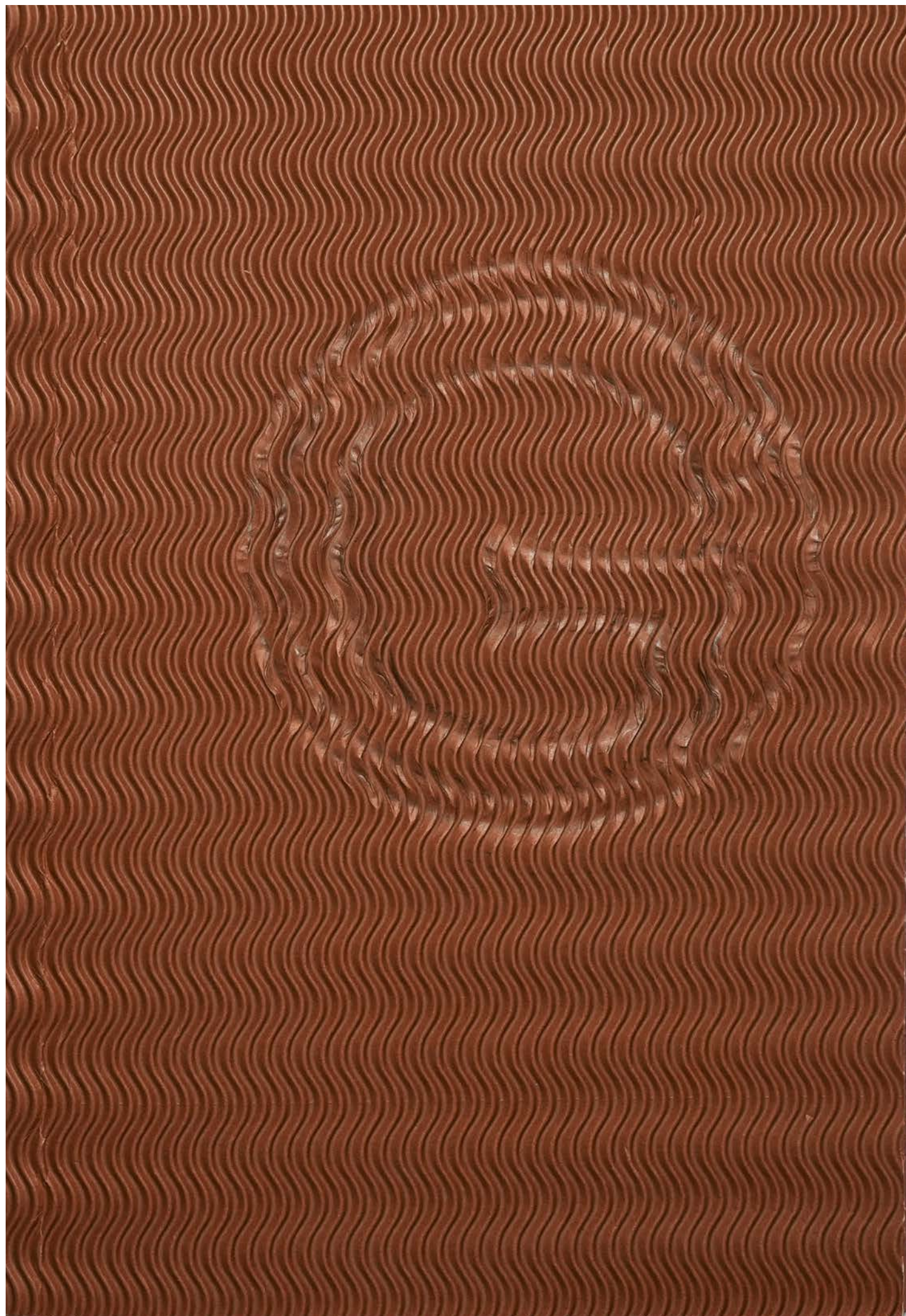

ne 8.6.2025 jsme vyjeli
z Velké Prahy do městečka
Kroměříž. Z královské Prahy
jsme vyjeli autobusem v ranních
hodinách a do Kroměříže
jsme přijeli v čase, kdy zvony
odbíjely poledne. Ihned jak jsme
přijeli, šli jsme do starobylé
zahrady z listiny UNESCO.
Zahrada se nám velice líbila

, protože byla majestátní. Potom co jsme si ji prohlédli, šli jsme se
vzdělávat do muzea Karla Kryla. Po poslechnutí všech jeho úžasných
textů jsme dostali volnou hodinu a šli jsme si koupit jídlo do místního
obchodu. Za 30 zlatých jsme si pořídili chléb a pomazánku. Po nákupu
jsme se vrátili zpět do autobusu a vydali se zase na cestu.
Za sedmero horami a sedmero řekami se nacházelo naše
ubytovací zařízení. Uvítal nás milý staříček, který šel Emil.
Emil si velice považoval svých vankůšů. Ze svých úst
vypustil, že jestli si nepovlečeme vankůše, tak zaplatíme
sumu 15 eur. Po jeho proslovu na nás čekalo velice
divné pohostění. Poté co jsme ukojili svůj hlad
jsme se vydali na pokoje. Když odbila 9. hodina
večerní sešli jsme se v zasedací místnosti, abychom
si popovídali o náplni dnešního dne. Po dlouhé
rozpravě jsme konečně mohli jít na své pokoje
a zalehnout do svých postelí. Noc byla velmi tichá
a studená to nás krásně připravilo na další den.

P

očíná se úvod k vyloučení podmíněnému z kraje slovenského

V den překrásný se třída naše vydala na výlet krásnější než ten den samotný podél řeky Hornád. Skupina studentů bohem darem rychlosti obdařená vedla skupinu rychlým tempem, avšak za úkol měli před každými řetězy zastavit. Celý den plnit to zvládli, jenže už jak si mysleli, jak zbehlí jsou, udělali tu onu osudovou chybu.

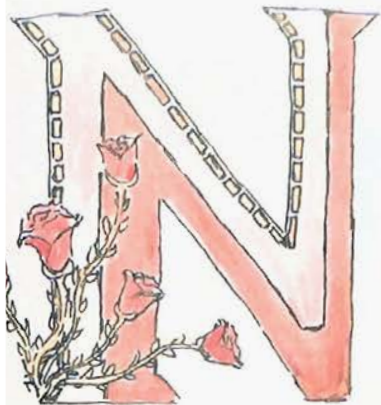
Nepočkali na řetězech dostatečně se rozhodli a jako dobrý nápad utíkat dál jim přišlo. Tož přišli k oněm řetězům, a přeci chvíli čekali, ale chvíle už jim přišla dlouhá a myslet si začali, že skupina je již zvládla dohnati. To ale chybou bylo, neboť skupina ještě dohnati ony rychlosti obdařenými nezvládla. Rozhodnutí tedy vydat se za řetězy a ujišťující se navzájem, že skupinou již museli být dohnáni, vyrazili. Ostražitě našlapující na jednu stupáčku po druhé, až uviděli její konec, ač všichni věděli, že běžeti dál dobrým nápadem býti nemohlo, rozhodnutí učinili a dále běžeti se rozhodli, neboť zda nápad je to dobrý, či ne, ten den nemělo nic rozhodnutí.

Běžeti přestali před zeleným mostkem kousek, ač obdarováni byli rychlostí, jejich profesor souhlasiti s tím, že skupině dosti času na dojití se dali, nemohl, a přeci věděl, že se oné skupině nic nestalo. Potrástati však studenty neposlušné bylo nutné. Pan profesor se rozhodl udělati to nepřijemným pohledem a uložení studentů do vyloučení podmíněného.

Studenti zbylou část dne choditi na konci skupiny museli, aby chybu se zopakovati nerozhodli. Museli být velmi vzorní celý zbytek dne, neboť jinak jejich pobyt v jarním Slovensku byl by ukončen dříve, než oni si představovali. Vzorní však dostatečně byli, podmínka ze zad zvednuta byla a studenti se lekci naučili.

a jedné z dalších výprav vydala se máše družina k majestátnímu hradu Špišskému, jenž se vysoko nad parky lesy pokrytými vyjímá. Hrad však ruřovaly velké mermáze neboť obilní ryšlové jeho dvory zaplavovali. Skupina se však meklela a bez prodlení se ujala úkolu by obilné ryšly z hradu vymýtit. I vystoupili vzhůru na horu, na jejíž vrcholu se ležal hrad, a když se na nádvoří shromáždili,

přemýšleli, jak si s těmi ryšly poradit. Procházeli hradem a našli na severní straně věž mohutnou. Před tou věží dřímával starý kličník. Tu se starý znenadání probudil, polekal se jakmile našel nebojácnou družinu a vykřikl: „Což zde pohledáváte, mášťerníci?“ A oni odpověděli: „Z dalekých krajů jsme sem přišli, abychom vám pomohli s těmi hrůznými ryšly o nichž se v celém království vypráví.“ Starce jim však pravil a vysvětlil, že pravým měšťákům nejsou ryšlové, nýbrž celý čaroděj, jenž klebá na poddané a i na samotného krále a jeho spánilou dceru uváží, takže všichni v odporu ryšly proměnili se. Skupina se s podivem házala, zda lze takovou klebu zlomit. A kličník odpověděl: „Ještěž člověk se videm nejčistším se o původu z kopce bude válet, tu kleba moc svou porůže.“ A hned bylo všem jasno, kdo úkol ten musí vykonat. A tak se také stalo. Kleba byla zlomena, král, princezna i poddaní vysvobozeni, a na díkár vděčnosti obdarováni byli naši hrdinové královským pokrmem jménem zmrzlina - podivuhodným dezertem, chutnajícíím jako ovoce s ledu zamrzlé. Poté se máše družina vydala na cestu domů s radostí s vědou, že království od velké bеды zbavila.

Na počátku dne jsme si připomněli, že přísloví
„Důvěřuj ale proveď“ má něco do sebe.

Kdyby se podle něj naši profesori řídili,
možná bychom si ušetřili větší zmatek kolem ranního jízdního řádu. Zubáčka
nám žel bohu vyjela přímo před nosem, tak jsme zahnuvali čas nemilosrdný, procházku.

Čekání však bylo odměněno prázdnou zubáčkou, díky které si všichni mohli
sednout. Z okénka jsme pozorovali uvnitř se krajinnu, lesy řídly, mlha stoupala,
značně se ochladilo a přes okenní tabulky sjíždějící kapky vody.

Když jsme se museli zvednout z již vykrátých sedáček, stačilo dojít pár
metrů k prvnímu plesu. Nejenom že pár půvabných fotek jsme pořídili, ale mnoho
odvažlivců se proběhlo kolem té úchvatné vodní plochy. Autobus nás vzal po
té cestě uličkaté, než zastavil před červenou lanovkou. Družina se rozdělila
do skupinek, jež se vydaly svou lanovkou k dalšímu plesu.

Jak lanovka stoupala, rozhostil se nám výhled na všechnu krajinnu, co jsme
předchozí dny s bobovým nohama a tlumáky procházeli.

Když jsme opustili kabínku lanovky, hladoví jsme se dokolečka do blízké
restaurace na oběd. Co jsme ale nečekali bylo, že nás pohostí malým
orestovaným kusem slepice ve strouhance a k tomu ani ne jednu
bramboru vypadající, jako by ji někdo přejel kočárem.

Bohové nám dnes nepřejí, říkali jsme si. Přesto

jsme vyrazili k dalšímu cíli: zdolání netrpělivosti pana profesora Duška, vyjetím na nebe se dotýkající vrchol naší země placaté.

Jala to radost být opět blíže našim bohům, a hlavně bohyni Jarumice sklízející na nás shora. Vyjeli jsme tedy. Dvojice po dvojici, bórta metry nad mořem, až jsme stáli na úplném vrcholu. Zeus se nad námi našťástí sítoval a nepostal na nás ani tornádo či bouře, a my s~~g~~ se na Loumické sedlo dostali živí a zdraví.

Výhled byl dechberající, tak to s námi hralo, že jsme přes draz~~y~~ málem přepadli, do nekonečných lovišť. Avšak silný vítr zával a my opět na pevných nohou stali a sklíželi na naši vlast, zemi Slovenskou, mělkou a středně oplývající. Na úpatí hory, výhledům bránila pouze jasná mlha, jež se pomalu snažela na naše druzky v hospodě. I právě ti, kdo o tomto dobrodružství váhali, uznali, jak jedinečný obraz to je. A že vespátrit krajinu slovenskou, plnou lesů, spadlých balvanů i už dávno zemřelých palýglů stromů, svalů táhnoucích se do nekonečna, až málem do nebes, by byla neproměnitelná ztrata.

Odbyla třináctá hodina, a my opět zamířili zpět k lanovce, tentokrát ale ne k oblakům, naspak~~e zpět k té velké budově s tak chudým občerstvením, jakoby ani na dobytce neměli. Nechali jsme ale restauraci restaurací a vrchol s lanovkou vrcholem s lanovkou a vydali se klesat už~~

u našemu draku. Poté, co jsme zažili tento výsoký adrenalinový zážitek, nás čekala cesta zpět dolů, která nebyla o nic méně pozoruhodná. Cesta, jejíž se tak úkula a krivácká stezka na hrubenech velkých kamenů, dala nazývat, se líbila jen těm odvážlivcům z nás.

Někteří by výškou popohrdli, jenže kameny stály tak bezdůvěrně od sebe, že jsme skoro při každém pokusu o přelézání na další balvan uklouzli, a rozplácli jsme se. Celá krajina působila trochu tísnivě, avšak tím, že každým dalším krocem hnula zeleň a vzduch se pomalu začal oteplovat, jsme jako družina postupovali svižněji. Když na úlevu nám bylo zastavení u vodopádu, jenž se neúprosně dral mezi skalky porostlé mechem a na kanci se tříštil na tisícero kapek, které dohromady stíádaly překrásnou duhu.

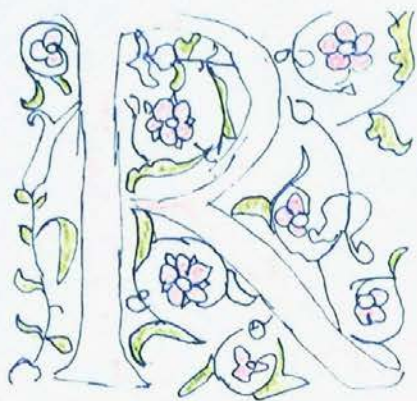
Chvilu jsme tu mohli spočinouti, avšak shůry se nám seslalo znamení, v podobě oné turistické značky, na velkém to rovněž kameni, že cíl je uvolatelo.

Dalších pár mil jsme pokračovali kolem chladné řeky, klikatící se na úpatí Tater.

Naše bledavé nohy zachránil proslulý odvoz, ~~autobus~~ v podobě autobusu, který nás s úctou odvezl až do našich chatek, kde jsme naši onu střední výpravu zahájili.

Tam jsme v podvečer uspořádali diskotéku, jako žádnou jinou, pínou zábavy, smažených brambor i cukrovinek. V noci jsme zalekli do postelí, připravení strávit poslední noc v tomto přívětivém hostinci.

ráno jsme se probudili a šli na polem
ranního času. I když jsme byli ráno
velice rozespali, tak jsme se po krátké
době rozpovídali a užili si společně
prožití jitra. Bohužel to však dopadlo
tím, že nikdo z nás nestihal a odjezd

autobusu se nemile oddalil.

To se projevilo na pozdním příjezdu k lanovce, kterou jsme s
pomocí dalších okolností nestihli. Po okamžicích tichého vyčouvání
jsme se přemístili na další lanovku na Skalnaté pleso, kde nás
čekalo milé překvapení ve formě spolužaččiných pravodělců. K radosti
všech nám přinesli výborné domácí pohostění, které nás posílilo na
další cestu. Až se to posilnění hodilo.

Po rozloučení s návštěvou jsme totiž zjistili, že nemáme dostatek
času na to obejít celé pleso, a proto jsme ho museli buď obejít
v rychlosti či se tam vůbec nepodívat. Po dlouhém přemýšlení
se nakonec většina z nás rozhodla raději pobýti v zastoupeném
odpočinku, ale byli zde i takí lidé, kteří se rozhodli si i utahové
zábavy zasportovat.

Poté jsme se, už celí hladoví, vydali na jiné pleso, kde nás již
čekala hostina poledního času. Ta nám všem moc chutnala.
Po obědi byla v plánu další lanovka, která nás měla vyvézt na
jeden z nejvyšších vrcholů, které zde byly. To ale nebylo pro
všechny to právě vhodné, a tak někteří zůstali v lázních.
Nahoře byl překrásný výhled, ale poměrně nás hladil čas, takže
k neštěstí některých jsme se museli vrátit zpět domů.

Cesta byla poměrně náročná, protože vedla po skalnaté cestě, ale
nakonec jsme se všichni živi a zdraví dostali k autobusu. Ten
nás dopravil zpět k ubytování a zbytek večera jsme strávili už jen
záživnými aktivitami, jako třeba večerní veselice.

Sal se den 11. června roku 2025. Kmen
nazývaje se tervie, pochutnával si na bástě zlovna
v čase poledne v krčmě stojící u Skalnatého plesa.
Podávali z rána uloveného kuva, jenž hapocován na
menší kusy a ve starém rohlíku obalen byl. Podával
se s brambory do zvláštních hranolovitých tvarů
nakrájených. Obogí se vařilo v olejové lázni. Místo
vína měl se sirup z vlastnoručně nasbíraných horských
plodů podávat. Naneštěstí neznáma osoba je v kuchyni
svrdla a na nás nic nezbylo.

Po obědě se kmen na dvě skupiny rozdělil. První, plná
ustrášených jedinců, nechtěla pokračovat v cestě
dále. A druhá, skupina chrabůch odvážlivců, se
vydala zajímavým dopravním prostředkem, nazývaje
se lanovka, jenž vynález od dalekých sousedů až

z Německa je. Do pěti houy Lomnický štít se uvězt nechali. Nýbrž před
nástupem se do páru rozdělil a svůj zavazadla na břich dáti si museli.

Když se na vrcholku houy ocitli, udělali vřet velký jako zunko žita, přesto až
k Lomnické věži doputovali. Času měli tolik, že páu kleseb, na vzpomínku si
udělat stihli.

Abys se slabší jedinci, kteří zůstali v krčmě, dolů sami jít nebáli, chrabí
odvážlivci se pro jejich spásu vrátili. Kolem cesty na Hřebienok se Studenský
potok proplétal a nám výhledy na honosně vodopády odkrýval. Neboť vodník
plamen, jenž nám v jeskyni vyvěral, zastavil, někteří nebojácní druhové
v potoku se omýli. Už zbývalo zdolat posledních pár stop a německým
vynálezem jsme se dolů svést nechali. Po našich zbědovaných nohou
k velkému cestovnímu kočáru jsme se dobelhali a ten nás rychlostí
sprintu koně dopravil nazpět.

Poslední putování, jež jsme se třídou vykonali, bylo do rokliny, již jméno Suchá Belá dává jí. A stalo se, že hned po snídání vydatně na cestu jsme se brali. Zprvu kráčeli jsme po stezce obyčejné a nikdo netušil, jak velké dobrodružství nás v nitru hor očekává.

Když pak na práh rokliny vstoupili jsme, zvěděli jsme věc podivuhodnou: že Suchá Belá ač tak řečena, ani v nejmenším suchá není. Ale živý potáček jí stále plyne, tůňky čině a vodopády malé po skalách pouštěje.

Někde však voda tak šíře tekla, že obejítí jí nebylo lze. Tu kovové stupačky člověku pomoc činily, aby suchou nohou dál se ubíral. I přišlo na nás v polovici překvapení největší: žebřík železný, vysoký a při skále strmé a vodopádu prudkém postavený. Na pohled prý děsem jakýmsi působil, a někteří z družiny bázeň před výškami v srdci pojali, avšak přece všichni jsme jej statečně zdolali.

Také jsme šli místy tak úzkými, že bokem téměř mezi skalami protíratí se bylo potřebí. Tyto pak průchody dobrodružství celé přidávaly a zjevovaly nám, jak rozmanitá i krásná příroda v kraji tom jest.

A tak vodopády, stupačky, žebříčky i zelen kolem stojící pamět v nás nezapomenutelnou utvářely. I stal se výlet skrze roklinu Suchá Belá zakončením dokonalým našeho pobytu v zemi Slovenské.

Poslední den u slovanských bratrů

Brzko k jídlu po snídani,
na stůlku jsme se vydali.
Ažesli jsme do rokle,
bohužel to bylo mokré.
Čekala nás výzva,
ne jednomu se vrouila jízva.
Zatím co nám přídy vody hučely,
některí jedinci natohle jeceli.
Báli se snad spadnutí,
nebo brského úmrtí?
Každopádně pod velením
přísného vůdky chytrého.
I s výstředním postavením,
někdy též přátelského.
Dušan Veliký jméno jeho pěst,
řádný by nechtěl potkat jeho pěst.
Ale kdyby se tak stalo,
měli byste na vyznanou.
Můžeme jen uhnout stranou,
nebo být pochovanou.
A proto je náš vůdce,
pořád lepší než-li škůdce.
Protože kdyby to byla havěť,
tak už můžeme přát rávěť.

Ale repášky na výpravu,
abyste měli představu.
Bolí co jsme vyžili ven,
našeho klamu každý člen.
Zamířili jsme do laveny,
sam nám to chutnalo velmi.
Zapili jsme do kofolou,
rozloučili s výpravou.
Co návratu do rábora,
každý z nás se umyl.
A na večer u stolu,
navštívil nás Emil.
Emil byl náš hostitel,
staral se o nás kerky.
Sake to byl velitel,
jen mluvoval česky.
Co večer už jen byla,
nějaká ta vanda.
Po večerních hodinách,
naše stůlka račala.
Celou noc nám návaloval
půlku z ní jsme prospali.
Čiželi jsme za svítání,
a po stůle si pěti.

